

opusdei.org

Isus je izabrao roditi se u pobožnoj i marljivoj židovskoj obitelji

U srijedu, 17. prosinca, na svoj 78. rođendan, Papa Franjo započeo je niz općih audijencija posvećenih obitelji.

18.12.2014.

Draga braćo i sestre, dobro jutro!

Nedavno održana Biskupska sinoda o obitelji bila je prva etapa jednog hoda koji će se zaključiti u listopadu

iduće godina drugom biskupskom sinodom na temu "Poziv i poslanje obitelji u Crkvi i [suvremenom] svijetu". Čitav je Božji narod pozvan pratiti taj hod molitvom i razmišljanjem. Želim da uobičajena razmatranja na audijenciji srijedom također budu dio toga zajedničkog hoda. Zato sam u ovoj godini odlučio razmišljati zajedno s vama upravo o obitelji, tome velikom daru kojeg je Gospodin dao svijetu od praiskona, od vremena kada je povjerio Adamu i Evi poslanje da se množe i ispune zemlju (usp. *Post* 1, 28). Mislim na onaj dar što ga je Isus potvrdio u svome evanđelju.

Blizina Božića baca veliko svjetlo na to otajstvo. Utjelovljenje Sina Božjega označava novi početak u povijesti čitavog svijeta. A taj novi početak se dogodio u krilu obitelji, u Nazaretu. Isus je rođen u obitelji. Mogao je doći na spektakularan način, primjerice kao ratnik, car... Ali, ne: on dolazi

kao sin jedne obitelji, u obitelji. To je važno: gledati u jaslicama taj tako lijep prizor.

Bog je izabrao roditi se u ljudskoj obitelji koju je on sam stvorio. Stvorio ju je u zabačenom selu na rubu Rimskog carstva. Ne u Rimu, koji je bio glavni grad carstva, ne u nekom od velikih gradova, već na periferiji koja je bila gotovo nevidljiva i, zapravo, na poprilično lošem glasu. Ta je ozloglašenost bila gotovo poslovična kao što se podsjeća i u Evanđelju: "Iz Nazareta da može biti što dobro?" (Iv 1, 46). U mnogim dijelovima svijeta, možda i mi sami još uvijek tako govorimo kada čujemo ime nekog mjesta na periferiji velikoga grada. Pa ipak, upravo odatle, s periferije velikoga carstva, započela je najsvetija i najljepša povijest, povijest o Isusu među ljudima! I baš ondje je živjela ta obitelj.

Isus je ostao na toj periferiji trideset godina. Evanđelist Luka ovako sažima to razdoblje: Isus "im bijaše [to jest Mariji i Josipu] poslušan". Netko bi mogao reći: "Zar je Bog koji nas je došao spasiti izgubio trideset godina u toj ozloglašenoj periferiji?". Izgubio je trideset godina! On sam je tako htio. Isusov put je bio u toj obitelji. "A majka je njegova brižno čuvala sve ove uspomene u svom srcu. A Isus napredovaše u mudrosti, dobi i milosti kod Boga i ljudi" (*Lk 2, 51-52*). Ne govori se o čudima, ozdravljenjima ili propovijedanjima - u tome razdoblju nije činio ništa od toga - niti o mnoštvu koje hrli za njim; u Nazaretu je, čini se, sve teklo "normalnim" tijekom, u skladu s običajima pobožne i marljive židovske obitelji: radilo se, mama je kuhala, obavljala sve kućanske poslove, peglala košulje... Radila sve što i ostale mame. Otac, stolar, je radio, učio sina zanatu. I to je trajalo trideset godina pa bi netko pomislio:

"Ali koje rasipanje vremena, Oče!". Ali Božji su putovi tajanstveni. No, ono što je bilo važno ondje jest obitelj! A to nije bilo rasipanje! Bili su prisutni veliki sveci: Marija, najsvetija žena, bezgrješna, i Josip, najveći pravednik... Obitelj.

Sigurno bi nas raznježio izvještaj o tome kako je Isus u mladosti sudjelovao u događanjima u vjerskoj zajednici i kako je obavljao dužnosti društvenog života; da doznamo kako je, kao mladi radnik, radio s Josipom; a potom sudjelovao na svoj način u slušanju Svetog pisma, u molitvi psalama i mnogim drugim običajima iz svakodnevnog života. Evandjeljâ, u svojoj jezgrovitosti, ne otkrivaju ništa o Isusovoj mladosti i prepuštaju tu zadaću našoj mašti. Umjetnost, književnost, glazba su u tome pogledu davale krila mašti. Dakako, nije teško zamisliti koliko bi majke mogle naučiti iz Marijine brižnosti prema Sinu! I koliko bi i očevi mogli

naučiti iz primjera Josipa, pravedna čovjeka, koji je posvetio svoj život podupiranju i zaštiti djeteta i supruge - svoje obitelji - u teškim trenucima! A da i ne spominjem koliko bi mladi mogli biti ohrabreni primjerom mladića Isusa pri razumijevanju potrebe i ljepote njegovanja svog najdubljeg poziva te sanjanja velikih snova! A Isus je njegovao u tih trideset godina svoj poziv zbog kojega ga je Otac poslao. Isus se u tome razdoblju nije nikada dao obeshrabriti, nego je hrabro išao dalje i nastavljao svoje poslanje.

Svaka kršćanska obitelj - poput Marije i Josipa - može prije svega primiti Isusa, slušati ga, razgovarati s njim, čuvati ga, štiti, rasti s Njim; i tako učiniti svijet boljim. Dajmo prostora u našim srcima i u našim danima Gospodinu! Tako su činili i Marija i Josip, a to nije bilo lako: kolike su samo teškoće morali prebroditi! To nije bila neka lažna

obitelj, to nije bila neka nestvarna obitelj. Obitelj iz Nazareta nas obvezuje ponovno otkriti poziv i poslanje obitelji, svake obitelji. I, kao što se događalo u tih trideset godina u Nazaretu, može se dogoditi također za nas: moramo se truditi da ljubav, a ne mržnja postane nešto normalno, da zajednička uzajamna pomoć, a ne ravnodušnost ili neprijateljstvo, postanu nešto uobičajeno. Nije slučajno, dakle, da izraz "Nazaret" znači "ona koja čuva", poput Marije, koja - kako kaže Evanđelje - "u sebi pohranjivaše sve te događaje" (usp. *Lk 2, 19.51*). Od tada, svaki put kada neka obitelj čuva to otajstvo, pa bila ona i na rubu svijeta, na djelu je otajstvo Sina Božjega, otajstvo Isusa koji dolazi da nas spasi. I On uistinu dolazi spasiti svijet. A to je velika misija obitelji: napraviti mjesta za Isusa koji dolazi, prihvatiti Isusa u obitelji, u osobi djece, muža, žene, baka i djedova... Isus je ondje. Treba ga prihvatiti tamo, da raste duhovno

u toj obitelji. Neka nam Gospodin
udijeli tu milost u ovim posljednjim
predbožićnim danima. Hvala.

© Copyright - Libreria Editrice
Vaticana

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/isus-je-izabrao-roditi-se-u-
poboznoj-i-marljivoj-zidovskoj-obitelji/](https://opusdei.org/hr-hr/article/isus-je-izabrao-roditi-se-u-poboznoj-i-marljivoj-zidovskoj-obitelji/)
(1.04.2025.)